

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **I. P.**, proti žalovanému: **ředitel Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje**, se sídlem Výškovická 40, Ostrava - Zábřeh, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2008, č. j. HSOS - 698 - 8/KŘ - ŘK - 2008, a ze dne 19. 6. 2008, č. j. HSOS - 698 - 9/KŘ - ŘK - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 1. 2009, č. j. 22 Ca 247/2008 - 40,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 1. 2009, č. j. 22 Ca 247/2008 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 6. 2008, č. j. HSOS - 698 - 8/KŘ - ŘK - 2008, změnil rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje ze dne 21. 3. 2008, č. j. HSOS - 13 - 29/KŘ - PaM - 2008, o náhradě za ztížení společenského uplatnění. Žalovaný dále svým rozhodnutím ze dne 19. 6. 2008, č. j. HSOS - 698 - 9/KŘ - ŘK - 2008, změnil rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje ze dne 21. 3. 2008, č. j. HSOS - 13 - 30/KŘ - PaM - 2008, o náhradě účelně vynaložených nákladů spojených s léčením.

Krajský soud rozsudkem ze dne 8. 1. 2009, č. j. 22 Ca 247/2008 - 40, vyslovil nicotnost obou výše uvedených žalobou napadených rozhodnutí žalovaného. Rozhodl tak i přesto, že námitku nicotnosti žalobce neuplatnil, neboť nicotnost rozhodnutí je soud povinen vyslovit podle § 76 odst. 2 s. ř. s. i bez návrhu. Zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „služební zákon“), ani zákon č. 238/2000 Sb., o Hasičském záchranném sboru České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o HZS“), neobsahuje vymezení poměru ustanovení o řízení ve věcech služebního poměru příslušníků HZS ve vztahu k obecným předpisům o správním řízení. Z tohoto důvodu je třeba aplikovat § 180 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V procesních otázkách neupravených výslovně ve služebním zákoně je třeba užít ustanovení o řízení obsažená ve správním řádu, konkrétně § 77 odst. 1 věta první, podle níž je nicotné to rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný. Soud zdůraznil, že správní orgán může uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Podle § 2 odst. 1 služebního zákona ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru. Další ustanovení služebního zákona podle názoru soudu vymezují věcnou příslušnost ministra vnitra, určeného člena vlády, ředitele školy, vedoucího organizační části ministerstva vnitra, rektora policejní akademie a pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníků v záloze. Tato ustanovení na posuzovaný případ nedopadají.

V odůvodnění uvedeného rozhodnutí soud dále uvedl, že podle § 2 odst. 1 zákona o HZS tento sbor tvoří generální ředitelství, které je součástí Ministerstva vnitra, dále hasičské záchranné sbory krajů a Střední odborná škola požární ochrany a Vyšší odborná škola požární ochrany ve Frýdku-Místku. V čele hasičského záchranného sboru kraje stojí ředitel a hasičské záchranné sbory krajů řídí generální ředitelství. Proto generální ředitel HZS může delegovat svou věcnou příslušnost rozhodovat v prvním stupni ve věcech služebního poměru jen a pouze na vedoucího organizační části HZS, tedy konkrétně na ředitele hasičského záchranného sboru kraje jako vedoucího tohoto sboru. Na tom nic nemění ani krajskému soudu známý pokyn generálního ředitele HZS č. 22/2006 Sbírky interních aktů řízení generálního ředitele HZS, kterým se stanoví pravomoci generálního ředitele HZS a vedoucích organizačních částí HZS jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, ve znění pokynu č. 24/2007 téže sbírky, podle něhož je věcná příslušnost rozhodovat ve věcech služebního poměru delegována na ředitele kanceláře krajského ředitele (čl. 10 písm. w/ citovaného pokynu). K této delegaci podle názoru krajského soudu nelze přihlížet, neboť takto delegoval generální ředitel HZS svou věcnou příslušnost na jinou osobu, než na kterou mu delegaci této věcné příslušnosti vůbec umožňuje zákon. Soud proto uzavřel, že jediným věcně příslušným orgánem HZS k rozhodování v posuzované věci podle § 224 služebního zákona ve vztahu k příslušníkovi HZS zařazenému v hasičském záchranném sboru kraje, který není ředitelem kanceláře krajského ředitele, je pouze generální ředitel HZS ČR. Rozhodoval-li o nároku kdokoliv jiný, učinil tak mimo věcnou příslušnost určenou mu zákonem nebo na základě zákona, protože je jeho rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 1 věty první správního řádu nicotné. S ohledem na to proto soud vyslovil nicotnost obou napadených rozhodnutí žalovaného.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalovaný (dále též „stěžovatel“), že pro řízení ve věcech služebního poměru se správní řád nepoužije. Služební zákon totiž obsahuje speciální právní úpravu v části dvanácté pro řízení ve věcech služebního poměru, která má přednost před úpravou obecnou. Kromě toho namítl, že § 180 odst. 1 správního řádu je

ustanovením pouze přechodným a že zákon o služebním poměru nabyt účinnosti až po roce od nabytí účinnosti správního řádu. Podle názoru stěžovatele je v ustanovení § 180 odst. 1 správního řádu upraven postup správních orgánů pro řízení, která byla vedena před účinností tohoto zákona. Stěžovatel postupoval v posuzované věci pouze podle ustanovení o řízení podle služebního zákona. Stěžovatel vyjádřil, že v případě rozhodnutí ředitele HZS Moravskoslezského kraje proto rozhodovala podle § 190 odst. 6 služebního zákona osoba věcně příslušná ve smyslu delegované věcné příslušnosti služebním předpisem. Stěžovatel z těchto důvodů nesouhlasí s názorem krajského soudu, že jeho rozhodnutí byla nicotná podle § 77 odst. 1 správního řádu. Krajský soud je oprávněn vyslovit nicotnost pouze z důvodů uvedených v § 77 odst. 2 správního řádu.

Stěžovatel zdůraznil, že v rámci HZS vychází věcná příslušnost u krajského ředitele z příslušného služebního předpisu, který byl vydán na základě zmocnění uvedeného ve služebním zákoně a který určuje, která organizační část je v daném případě v daném řízení věcně příslušná. Krajský soud nezohlednil zejména ustanovení § 2 odst. 1 služebního zákona, které určuje, že ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, nestanoví-li tento zákon jinak. V rozsahu jím stanoveném však může jednat a rozhodovat též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru. Služební zákon však nedefinuje pojem „organizační část bezpečnostního sboru“. Pouze v právně nezávazné poznámce pod čarou je k tomuto pojmu uveden příkladmo § 2 odst. 1 zákona č. 238/2000 Sb., ve znění zákona č. 362/2003 Sb., v němž je stanoveno, že HZS tvoří generální ředitelství, hasičské záchranné sbory krajů a Střední odborná škola požární ochrany a Vyšší odborná škola požární ochrany ve Frýdku-Místku. Z této poznámky ovšem nevyplývá, jaké jsou organizační části v rámci HZS. Služební zákon přitom tyto části nestanovuje ani pro jiné bezpečnostní sbory. Podpůrně a pro srovnání stěžovatel poukázal na úpravu § 3 odst. 2 a § 8 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti uvedl, že služební zákon v § 4 odst. 5 zmocňuje ředitele bezpečnostního sboru k přípravě návrhu organizační struktury bezpečnostního sboru, kterou v podmínkách HZS schvaluje podle vládou schválené systemizace ministr vnitra. Generální ředitel HZS tak navrhuje ministru vnitra i organizační části bezpečnostního sboru. Současnou organizační strukturu navrženou generálním ředitelem HZS schválil ministr vnitra dne 24. 10. 2006, pod č. j. PO - 2711/GŘ - OR - 2006, přičemž organizační struktura hasičských záchranných sborů krajů je uvedena v příloze č. 12. Jednotlivé organizační části jsou pojmenovány a na jejich vedoucí jsou pokynem generálního ředitele HZS č. 22/2006 delegovány pravomoci jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru. Stěžovatel má za to, že ustanovením § 2 odst. 1 služebního zákona je vytvořen prostor pro decentralizaci rozhodování ve věcech služebního poměru, přičemž z chybějící definice pojmu a příkladného odkazu není možno výkladem zužovat možnost decentralizace pouze na ředitele hasičského záchranného sboru kraje.

Podle stěžovatele je příslušným služebním předpisem pokyn generálního ředitele HZS č. 22/2006 Sbírky interních aktů řízení generálního ředitele HZS, ve znění pokynu č. 24/2007 téže sbírky, jakožto závazný interní akt řízení. Stěžovatel poukázal na absurdní důsledky výkladu krajského soudu, které spočívají v tom, že podle tohoto výkladu by musel rozhodovat o nárocích podle ustanovení § 100 služebního zákona v prvním stupni

generální ředitel o každém jednotlivém příslušníkovi HZS a ve druhém stupni ministr vnitra, a to proto, že podle názoru krajského soudu lze delegovat pravomoci pouze podle § 2 odst. 1 zákona č. 238/2000 Sb. Stěžovatel se proto s tímto názorem soudu neztotožnil a považuje za správné, aby organizační části podle potřeby a zejména schválené systemizace, resp. organizační struktury HZS, byly stanoveny vnitřními normativy. Tyto části pak nelze ztotožňovat s vymezením HZS uvedeným v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 238/2000 Sb. Z těchto důvodů považuje stěžovatel napadený rozsudek krajského soudu za chybně odůvodněný a založený na nesprávném právním posouzení. Z toho stěžovatel dovozuje, že generální ředitel HZS měl pravomoc výše uvedený vnitřní služební předpis vydat. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 1. 2009, č. j. 22 Ca 247/2008 - 40, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti žalovaného nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Podle stěžovatele tento důvod kasační stížnosti představuje nesprávný závěr krajského soudu o nicotnosti jím vydaných rozhodnutí.

Vlastním úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že po právní (a v mnohém i skutkové) stránce obdobná problematika již byla zdejší soudem opakovaně posuzována a řešena. V nyní projednávané věci proto Nejvyšší správní soud vycházel jak ze svého rozsudku ze dne 16. 3. 2009, č. j. 4 Ads 139/2008 - 49, tak i z rozsudku ze dne 19. 3. 2009, č. j. 6 Ads 118/2008 - 69, obou dostupných na www.nssoud.cz. V podrobnostech na ně proto Nejvyšší správní soud plně odkazuje, neboť se s jejich právními závěry v nyní posuzované věci naprosto ztotožňuje.

Zákonná právní úprava bezpečnostních sborů České republiky a jejich pravomocí vést určité typy řízení jako správní orgány je poměrně komplikovaná. Pomyslným lex generalis pro otázky služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů je výše zmíněný služební zákon. Ten upravuje právní poměry příslušníků bezpečnostních sborů, jejich odměňování, řízení ve věcech služebního poměru a organizační věci služby. Bezpečnostním sborem se rozumí Policie České republiky, Hasičský záchranný sbor České republiky, Celní správa České republiky, Vězeňská služba České republiky, Bezpečnostní informační služba a Úřad pro zahraniční styky a informace, což stanoví § 1. Ustanoví § 1 odst. 2 tohoto zákona stanoví vrcholné orgány těchto bezpečnostních sborů (tzv. ředitelé bezpečnostních sborů), přičemž podle služebního zákona v čele HZS stojí generální ředitel.

Podle § 2 služebního zákona, který upravuje pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, jsou rozděleny tyto pravomoci mezi tzv. služební funkcionáře (nadřízeného ředitele bezpečnostního sboru, ředitele bezpečnostního sboru a osoby pověřené rozhodováním ve věcech služebního poměru). Za služební funkcionáře se považuje i ministr příslušného resortu, jemuž je ředitel bezpečnostního sboru odpovědný (tj. nadřízený ředitele bezpečnostního sboru). Pravomoci jsou rozděleny mezi služební funkcionáře podle postavení a služebního zařazení příslušníků bezpečnostních sborů, jichž se jednání či rozhodování ve věci služebního poměru týká. Ohledně organizačního uspořádání HZS neobsahuje služební zákon žádná další speciální pravidla. Proto je nutno vycházet z ustanovení § 2 odst. 1 tohoto zákona, které uvádí, že *„ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.“*¹⁾ Pod poznámkou č. 1) je uveden příkladmo odkaz na ustanovení § 2 odst. 1 zákona o HZS. Služební zákon zde tedy svěřuje originálně pravomoc k rozhodování věcí služebních poměrů „řadových“ příslušníků bezpečnostních sborů řediteli toho kterého bezpečnostního sboru a derivativně na základě zmocnění ředitele bezpečnostního sboru také vedoucímu organizační části bezpečnostního sboru. Pro výklad uvedené kompetenční normy je tedy zapotřebí vyložit, co se v kontextu služebního zákona rozumí pod pojmem „organizační část bezpečnostního sboru“, na základě něhož lze určit rovněž obsah pojmu „vedoucí organizační části bezpečnostního sboru“, na něhož může být delegována rozhodovací pravomoc dle citovaného ustanovení služebního zákona.

Služební zákon neobsahuje legální definici pojmu „organizační část bezpečnostního sboru.“ Pouze odkazuje poznámkou pod čarou a jako příklad uvádí právě vymezení dělení HZS, které je uvedeno v ustanovení § 2 zákona o HZS. Podle tohoto ustanovení HZS tvoří: *a) generální ředitelství hasičského záchranného sboru (dále jen "generální ředitelství"), které je součástí Ministerstva vnitra (dále jen "ministerstvo"), b) hasičské záchranné sbory krajů, a c) Střední odborná škola požární ochrany a Vyšší odborná škola požární ochrany ve Frýdku-Místku.* Organizace bezpečnostních sborů je na zákonné úrovni upravena pouze v základním rozsahu, a především z toho pohledu, kdo je nositelem originální rozhodovací pravomoci. Ohledně delegace těchto pravomocí zákon upravuje samotné oprávnění nositele originální pravomoci delegovat aktem řízení toto oprávnění na jiného služební funkcionáře, kterým je ve věcech služebního poměru příslušníků dle citovaného ustanovení § 2 odst. 1 služebního zákona „vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.“ Z výše uvedených důvodů však nelze ze zákonných předpisů jednoznačně určit, které součásti bezpečnostního sboru jsou jeho organizační částí, a které nikoliv. Z toho dále vyplývá, že nelze pouhou aplikací zákonných norem naplnit rozsah pojmu „vedoucí organizační části bezpečnostního sboru“, aniž by byly aplikovány akty řízení, které organizační strukturu bezpečnostních sborů upravují konkrétněji a dotvářejí tak organizační rámec bezpečnostních sborů upravený zákonnými normami.

Na základě tohoto pohledu dospěl Nejvyšší správní soud v posuzované věci k závěru, že HZS má tři základní organizační části vymezené v § 2 odst. 1 služebního zákona, avšak to nevylučuje, že se za jeho organizační části mohou považovat i další vymezené strukturní úseky těchto organizačních částí stanovené na základě aktů řízení vydávaných generálním ředitelem HZS (např. územní odbory HZS, jednotky HZS, či úseky krajských ředitelství HZS). Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že tento způsob

organizace a fungování bezpečnostních sborů je pro ně typickým charakteristickým rysem a odpovídá rovněž racionalitě a účelnosti fungování těchto bezpečnostních složek státu. Zvláště pak rozhodování ve věcech služebního poměru je řízením úzce spjatým s výkonem služby jako takovým. Příslušníci bezpečnostních sborů jsou povinni znát služební předpisy a další akty řízení vydávané ředitelem bezpečnostních sborů a dalšími služebními funkcionáři (§ 46 odst. 1 služebního zákona). Znalost vnitřní organizační struktury bezpečnostních sborů, jakož i věcné příslušnosti služebních funkcionářů k rozhodování ve věcech služebního poměru, lze u příslušníků bezpečnostních sborů presumovat, a proto zde nelze hovořit ani o případném ohrožení právní jistoty účastníků řízení ve věcech služebních poměrů.

Pokyn generálního ředitele HZS ze dne 22. 12. 2006, č. 22/2006 Sbírky interních aktů řízení generálního ředitele HZS, kterým se stanoví pravomoci generálního ředitele HZS a vedoucích organizačních částí HZS jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, ve znění pokynu č. 24/2007 téže Sbírky, obsahuje delegaci rozhodovacích pravomocí ve věcech služebního poměru na ředitele kanceláře generálního ředitele (čl. 2), ředitele odboru (čl. 4), ředitele kanceláře krajského ředitele (čl. 10), náměstka krajského ředitele (čl. 11) a další služební funkcionáře. Konkrétně pravomoc rozhodovat ve věcech náhrady za ztížení společenského uplatnění a účelně vynaložených nákladů spojených s léčením příslušníků HZS podle ustanovení § 98 až § 111 služebního zákona je svěřena řediteli kanceláře krajského ředitele (čl. 10 písm. o/ pokynu). Věcně příslušným služebním funkcionářem je dle ustanovení § 190 odst. 6 věty první služebního zákona služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Tímto služebním funkcionářem je v souladu s citovaným pokynem krajský ředitel HZS. Z přiložené systemizace služebních míst HZS Moravskoslezského kraje a jiných ustanovení citovaného pokynu vyplývá, že krajský ředitel HZS je ve všech věcech nejbližším nadřízeným služebním funkcionářem řediteli kanceláře krajského ředitele. Z tohoto důvodu je krajský ředitel nepochybně příslušný i k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí ředitele kanceláře krajského ředitele, neboť je jeho nejbližším nadřízeným funkcionářem.

Nejvyšší správní soud proto nevidí žádnou zákonnou překážku v tom, aby na tyto služební funkcionáře, jimž pokyn generálního ředitele HZS svěřuje významná rozhodovací oprávnění ve věcech služebního poměru, bylo nahlíženo jako na vedoucí organizačních částí HZS v souladu se smyslem a účelem § 2 odst. 1 služebního zákona, jímž je decentralizace pravomoci jednat a rozhodovat jménem HZS na hierarchicky níže postavené služební funkcionáře, než je generální ředitel HZS. Proto je takovým vedoucím organizační části HZS jak krajský ředitel, tak i jemu podřízený ředitel kanceláře krajského ředitele. Z toho vyplývá, že jak prvoinstanční rozhodnutí, tak i rozhodnutí stěžovatele o odvolání byla vydána orgány k tomu pravomocnými a věcně příslušnými.

Krajský soud však v žalobním řízení dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí žalovaného jsou nicotná. Podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. platí, že pokud soud zjistí, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Problematika nicotnosti správních rozhodnutí je s účinností od 1. 1. 2006 upravena správním řádem v ustanovení § 77 a § 78. Koncepce nicotnosti je založena na myšlence, že nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně

příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Dále je ve smyslu uvedených ustanovení správního řádu nicotné i takové rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Jakkoliv má být nicotnost správního rozhodnutí z důvodu absolutní věcné nepříslušnosti k vydání rozhodnutí řešena v první řadě již ve správním řízení, správní soudy k ní samozřejmě musí v intencích § 78 odst. 2 a 3 s. ř. s. přihlížet ex offio, stejně jako k nicotnosti dané vnitřní rozporností, právní či faktickou neuskutečnitelností správního rozhodnutí a dalšími vadami vylučujícími kvalifikaci správního aktu jako rozhodnutí. Z důvodů shora uvedených je však závěr krajského soudu o nicotnosti rozhodnutí stěžovatele nesprávný a způsobuje nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky pravomoci a věcné příslušnosti stěžovatele.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Ostravě podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku.

Podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. Krajský soud v Ostravě v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu